

ОРЕЛЪ И СЛАВЕЙ.

(Басня).

Кацнѣло хубавото славейче на едно високо дърво и съ ясни си хубавъ гласъ, събуждало всичко на около. Всеки който минавалъ покрай него, спиралъ се и дигалъ очи къмъ сладкия пѣвецъ.

Миналъ единъ пътникъ покрай дървото, като чулъ хубавата пѣсенъ, спрѣлъ коньтъ и съ радостъ го изслушалъ. Слѣдъ него заминалъ единъ селянинъ съ натоварени кола и той се се спрѣлъ да се понарадва на този безплатенъ пѣвецъ.

Но всичко това го забѣлѣзаль гордѣливия орелъ, спуснѣлъ се ядосано и кацнѣлъ при оглашеното славейче.

— Ахъ, ти нищожна животинко! Какво се гордѣешъ! Съ хубавия си гласъ ли? Гдѣ ти е якия клавиунъ; остритѣ ногтѣ? Ами я погледни какви крилѣ, какво тѣло! А ти, нищожна живогинка! . . .

— Азъ съмъ малко създанье, казало оплашено славейчето, но съ своя гласъ очудвамъ всички на този свѣтъ!

